

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Ivlivm Avgvstvm & Septembrem

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. *Vdalrici, Episcopi Avgustæ Vindelicorum Ex ea quæ est per Bernonem Abbatem Augiensem. Diem obijt anno Domini 973. ætatis suæ 80. Ordinationis 50.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42728

nis; eis egressi sunt , & ad Romanorum exercitum confugerunt; vbi ab Eusebio benè excepti, more patris aut medici longa obsidione debilitati, omni prouidentia & curatione in integrum restituti sunt.

Duobus eiusmodi pastoribus ecclesia Laodiceis (quorum alter alteri deinceps ordine proximè successit) diuina prouidentia potita est; qui post bellum iam demonstratum ab vrbe Alexandrina è demigrarūt. Porrò Anatolius institutiones in Arithmeticam decem libris expli-
Scripta Ana-
catas reliquit. Alia item extant eius opera; quæ talij.
exempla ocij, præclarè in sacris literis ab eo
collocati, & multæ in eisdem exercitationis
perspicua argumenta dant. Hunc Theotecnus,
Cæsareæ Palæstinarum Episcopus, per manus
impositionem primus Episcopum ordinavit;
Qui eum successorem sibi, post mortem, ad ec-
clesiæ suæ procurationem deligendum prouidit, vnaq; cù illo ad aliquod temporis spatium
ecclesiæ Cæsariensi præfuit Verum Anatolius,
cum Concilium Antiochiæ de Paulo Samosate-
no conuocatum, eum accerferet, Laodicensium
urbem aduentans, ibi Eusebio mortuo commo-
rari à fratribus coactus est. Anatolio exeunte è
vita, postremus antè persecutionem illi ecclesiæ
præficitur Stephanus.

VITA S. *V DALRICI, EPISCOPI AV-
gust & Vindelicorum Ex ea quæ est per Bernonem
Abbatem Augiensem. Diem obiit anno Domini
973. etatis suæ 80. Ordinationis 50.

Vldarici
& Vlde-
rici.

Vide Notas.

C. Baro In

Martyro-

Roma.

B

Egre-
Roma.

4. Iulij.
Progenies &
parentes s.
Vdalrici.

Vviberata
inclusa.

S. Vdalricus
commenda-
tur Adalbe-
roni Episco-
po Augusta-
no.

Rewamposit Libuit interim viri Dei animo Romanū perge
re, ut sacra Apostolorum limina visitaret, & se
suaque omnia illorum precibus attentiūs com-
mendaret. Præerat id temporis Romanæ Eccle-
siæ summa cum potestate Marinus, apud Deum
Marinus Rō. & homines magnificus & gloriosus; qui Vdalri-
Pontifex in-
signis. cum ad se venientem perquam benignè excepit,
eumque, defuncto recens Adalberone, Augusta-
næ ecclesiæ Præsulē ordinare voluit. Sed Vdal-
ricus contemptor omnis honoris eximius, nè eo
dignitatis titulo decoraretur, clā die altera fu-

E Gregius Christi cōfessor Vdalricus, nobi-
li comitum de Dillingen progenie ortus,
parentibus Hupaldo & Thietburga, duo-
decima ab ortu hebdomada à lacte amotus, mi-
ra cœpit futuræ sanctitatis de se præbere indi-
cia. Qua re parentes haud mediocriter gauisi, e-
um monasterio S. Galli tradiderūt, vt à religio-
fis fratribus tam sacerdotalium literarum studijs,
quam cælestibus disciplinis institueretur. Ibi cū
aliquamdiu cælestis doctrinæ dulcedinem li-
basset, voluit protinus omnibus relictis, mente
& corpore in eandem vitæ societatem concede-
re; sed Vviberatæ eximia sanctitate virginis, que
die nocteque angusto inclusa habitaculo diaina
mentem consulebat, monitis prohibitus, ad pa-
rentes remeauit. Qui filium artium maximarū
disciplinis egregiè imbutum, Adalberoni Augu-
stensis Ecclesiæ præsuli venerando commendâ-
runt. Is, capta adolescētis probitate, eum secre-
torum suorum concium fecit; ac domi forisque
prudentia eius ad magnam ecclesiæ totius utili-
tatem usus est.

gam

gam iniit, & * Hiltenius in defuncti honoris locum successit. Quo post annorum quindecim curricula ex hac luce subtrahit, Vdalricus frustra reluctas, summa regis Henrici ac populi totius voluntate in cathedram episcopalem sublimatus est.

*Hiltinus.

*Pit Episco-
pus Augustan-*

Adepto vero tantae dignitatis honore, qualis quantusque extiterit, nullius sermo ad integrum explicare valebit. Totus erat semper aut in oratione, aut lectione, maximè satagés ijs sese virtutum exornare ornamentis, quibus Apostolus describit verum Antistitem decoratum esse debere. Porro haud exiguae ei suberant curæ, de reparandis Ecclesiæ muris, de reædificandis domorum ac ipsius Ciuitatis ædificijs: sub Antecessoribus suis aut nimia vetustate collapsis, aut igne consumptis. Sed & familiam à Paganis partim penè necatam, partim nimia egestate afflictam restaurauit. In refectione vero quotidiana semper eius mensæ chara sibi intererat pauperum turba; quam & victu pauit, & indumentis vestiuit. Seipsum vero tanta maceratione affligebat, ut, esu carnium penitus interdicto, tenui admodum cibo potuque vivitaret, corpusque assidua castigatione in servitatem redigeret. Sermo eius sapientiae sale conditus, valde erat ad persuasionem utilissimus in sermone pondus, & in verbis modus. Membra in Dei seruitio fatigata, in plumarum haud mollitie, sed subterposito tapeto vel fago, modico reficiebat somno.

Cum aliquando sanctissimo altaris sacrificio,
(quod cum admiranda corporis mentisq; purita-

E 2 te per-

te peragebat) assisteret, & extenta manu mysteria consecrare veller, dextera quædam adstantibus apparuit, quæ cum illius dextera diuina sanctificauit sacramenta. Alio verò tempore dū sub cuiusdam noctis silentio membra quieti commendaret, sancta Afra martyr pulchra facie, veste decora, tunica succincta apparuit, eumq; manu (dictu mirabile) eduxit in campum, qui ex nomine ibidem decurrentis fluuij Lecfeli dicitur; ubi sanctum Petrum Apostolorum principem velut in synodali colloquio sedentem inuenit, ingenti sanctorum multitudine, vel quos olim in carne vidit, vel tunc primùm diuina revelatione cognoscere cœpit, stipatum; quorum omnium vox cùm de suis interfectoribus, vindictam expeteret, tum clamor ingens de Arnulpho duce Noricorum adhuc viuente audiebatur, ob destructionem ecclesiarum monasteriorumque; quorum res sacrilegas in beneficia laicorum distribuerat. His alijq; pluribus cælestis signi visionibus Dominus eum illustrauit.

Porrò cum assidua viro sancto propaganda pietatis ac ægris animabus medicandi, cura sub pectore viueret, easdem verbo diuino pascebatur abundè & omnibus humanitatis officijs sibi deuinctas habere studebat. Hinc dioecesios suos terminos vigilanter lustrabat, summisq; viribus Simoniacam in primis heresim tanquam pestem perniciosissimam profligabat. Quin etiam orta inter Otthonem Imperatorem, (propter fratrem ipsius Henricum Noricorum Duce) & Ludolphum filium, cōtentionem, ita diremit, vt, cùm patris utriusq; acies ad cōfigendū parata staret, aduentu Vdalrici & Hartberti Curiensis eccl-

S. Afra martyri apparet.

Visio eius.

Arnulphus
Dux Norico-
rum sacrile-
gus.

sq̄ episcopi, positis armis, summa se mutuò bene uolētia significatione ac gaudio amplecterētur.

Post hæc aliaq; plurima notæ virtutis opera, Romam orationis ergò profectus, caput Abundij martyris secum indè Augustam magna cum *bandij mar-*
veneratione abduxit. Reuersus verò, multis & tyris Roma
valdè admirandis cœpit indies magis magisq; secum Auga-
coruscare miraculis. Morbi eius benedictione stam defert-
profligabantur. Qui oculorum laborabant cali-
gine, oleo per eum consecrato curabantur, va-
rijs detenti languoribus pristinæ incolumitati
dicto citius restituebantur. Et quidem sanctus
Dei humanarum rerum admodum pertæsus, vt
arctiori adhuc vinculo Christo iungeretur, vo-
luit Adelbertum sororis suę filium Episcopatūs
totius curam suscipere, vt ipse sub monachicæ
religionis habitu soli Deo vacaret. Zelus qui-
dèm erat, sed non secundum scientiam. Nam pau-
cis pòst mensibus, Adalbertus vitam cum morte
permutauit, & Vdalricus, quamquam affecta va-
Ietudine, quamdiu potuit vehiculo circumue-
ctus, diuini verbi semina in audientium corda
spargere non cessauit. Quamdiu vires concede-
bant, inter quotidiana Missarum solennia ho-
tiā gran-
stiam salutarem Domino maestabat. Deniq; de-
uxa planè ætate, die quodam in Ecclesia ex-
S. Missæ sa-
plete Missæ sacrificio, tapetem, è regione crucis
erificium!
ex qua Saluatoris effigies dependebat, sterni cu-
rauit. Ibi tū nixus genibus dimidiæ horæ spatio
ardentissimas cum vi lachrymarum preces fu-
dit, & sibi suisq; peccatorum veniam à Domino
petijt; deindè quicquid suppellestilis, quicquid
auri argenteive reliquum erat, in medium adfer-
ri præcepit. Tum verò altissima ex imo pectore

70 VITA ET MORS ESAIAE PROP.

trahens suspiria, Ah, inquit, quid mihi hæc omnia? simulq; per manus Præpositi cuncta pauperibus distribui iussit. Post que, quasi omnib^o mudi sarcinis exoneratus, totus in diuinarum rerū contemplatione absorptus, oppressis nonnunquam sensibus ad cælestia rapiebat. Quadam verò vice quasi de somno excitatus: Heu, heu, inquit, vtinā Adalbero nepos nunquā mihi visus foret, quia quod eius desiderio consenserim, nolunt me impunitum in suum recipere consortiū. Horrendū profectō Dei iudiciū, quod minutissima etiam peccata purgatorijs flāmis expianda committit. Paucis verò diebus interpositis iterū spiritu recreatus, supplicib. verbis erratorū suorum ab omnib^o veniā petiit, ac vicissim benedictionē tribuēs inter suorū amplex^o lachrymasque Deo spiritū tradidit. Corp^o autē suauissimi odoris fragrantia redolens, magna cū gloria in Ecclesia S. Afrē martyris conditū est; ubi multis admodū miraculis clarum, quæ olim viuens, iam in cælo triumphans: omnibus opem eius implorantibus confert beneficia.

VITA ET MORS ESAIAE PROPHETAЕ,
C. Baron. in
Martyr. Ro.
ex Epiphanio Episcopo Cypri, & D. Isidoro Episcopo Ispalensi.

6. Iulij.
Genus eius
& Patria.

ESaias filius Amos, non illius prophetæ, sed alterius, qui simili nūcupatus est nomine. Ille ex genere pastorū fuit, oppido Thecue: hic autē genere nobili de tribu Iuda ortus in Hierusalē, quem etiā aīut Hebræi sacerū fuisse Manasse. In quo tāta fuit sanctitas & vita excellētia, vt vñ tantū dicitur habuisse tunicā cilicinā. Quanquā etiā postmodū pro delictis populi abiit, & sacco membra cooperuit; sed & hoc ad extremū deposi-

to,